

Det hummende Bogstav.

Nathaniel Hawthorne
Paa Danmarks
Geo. Gul. Sick.

(Fortsat.)

"Saadanne Mennefær bedrager sig selv," sagde Roger Chillingworth med noget stærkere Ejertrof end ellers, og idet han gjorde en let Bevægelse med Pegefingeren. "Nej, Grunden er snarere den, at de er bange for at bære den Stambyrd, der rettelig tilkommer dem. Om Mennefærighed, Midfærhed for Guds Rige og ivrig Altroa efter at tjene Gud, — om disse hellige Døfester virkelig bor i deres Hjerte eller ej, skal jeg ikke udtales mig om, — de bor der i saa Tilfælde sammen med alt det onde, som har faaet Lov at komme derind og hvore sig stort og stærkt. Men ønsker de virkelig at give Gud Ere, som bor der ikke børde deres urene Hænder imod Himlen. Et det deres Ønske at være deres Medmennefær til nogen Tid, saa lad dem blive der paa den Maade, at de bliver levende Vidnesbund om Samvittighedens vildste Magt, der har vunget dem til bødsværdig Selvfornedrelse. Eller vil du, min Fløje og krumme Ven, have mig til at tro, at falk Skin kan være bedre og tjeneligt til Guds egen Sandhed? Nej, tro mig, den Slags Mennefær bedrager sig selv."

"Maafe," sagde den unge Præst i en ligegeuldig Tone, som om han vilde svare en Diskussion, som han fandt unnyttig og overflodig; thi han havde en Evne til at naturlig og taffhul Maade at unddragte sig ethvert Ennue, som maatte virke vistlig paa hans stærkt bevirke Døfelsfælvin. "Men for nu at tale om noget andet, saa vilde jeg gerne spørge min udmerede Læge, om han, naar han skal sige det rent ud, mener, at mit Hjelred er gaet noget fremad i den Tid, jeg har modt godt af hans gode Omsorg?"

Tidligere havde Roger Chillingworth funde svare hervaa, herde de ude paa Kirkegaarden en Barnestemme, der sendte en klar tonende, overgivne Lætter ind gennem det aabne Bindue. Præsten saa usværlig derud og sit i Ejeren paa Ejer og lille Beryl, som kom gaende ad Stien, der førte over Kirkegaarden. Beryl saa saa smuk ud som en Solskinsdag; men hun havde sit fare Sind med den fugge Drillehul paa, og naar det var Tilhældet, syntes hun at være uden al Evne til Samfællest med eller til at tage Hensyn til noget andet Mennefær. Hun sprang henfysket omtrig paa Gravene fra den ene til den anden, og da hun omførde kom til en bred,lad Gravsten, i hvilken der var udhugget et Adelsstøjd, som angav, hvilken Hædersmand, der her var begravet, — saa hun sig til at danse ovenpaa den. Som Svær paa Morderens indstændige Formanaa om at opvise sig mere net, tog hun til at plukke Burrer fra en stor Tidel, der vofste ved Siden af Graven, og da hun havde samlet sig en Haandfuld, anbragte hun dem uden om det huerde Bogstav paa Ejers Bryst. Burerne blev siddende, og Ejter plukkede dem ikke af.

Roger Chillingworth var nu ogsaa traadt hen til Binduet og smilte barsk.

"Det var Boder bort til Lydhed eller Respekt for noget som helst, ikke det allermindste Hensyn tager det til andres Ejter eller Menninger eller overhovedet til, hvad der er Ret og Uret," beklædte han, lige saa meget henvendt til sig selv som til Præsten. "Forleden Dag saa jeg hende ved Bandingstrægetude i Skerfommeralene hørte Bond paa ingen ringere end Guvernen selv. Hvad i Alverden skal man mene om det Barn? Et det en Djævelunge, ond helt igennem, eller er der overhovedet Døfester støbt i hende; har hun i det hele taget noget sandt menefæltigt i sig?"

"Ja, en Bon, der er blevet brudt," svarede Pastor Dimmesdale roligt; "om der er noget godt i hende eller ej, det vil jeg ikke."

Barnet lagde rimeligvis Mærke til deres Stemmer, for hun saa op til Binduet med et strænde, uarstigt, forstaaende Smil og fastede en af Burerne ejer Pastor Dimmesdale. Med et usværligt Støt undgik Præsten det lette Kastevaben; da Beryl saa, at han højede sig til Siden, gav hun sig til at klappe i sine smaa Hænder med overstiget Lydhed. Ejter Brynne saa ogsaa usværligt op til Binduet, og der stod nu disse fire Mennefær, unge og gamle, og betraktede hinanden i Tarbed, indtil Barnet brød ud i en høj Lætter og raaede: "Som, Mor, kom, ellers tager den stemme dig, den gamle deroppe! Præsten har han allerede haft sat i; skund dig og kom, Mor, ellers tager han ogsaa dig; men lille Beryl kan han ikke tage!"

Hun trak sin Moder bort fra Binduet og for selv af Sted, hvorpaa og springende og dansende omtrig imellem Gravene.

"Den kone, som gaar der," sagde Roger Chillingworth lidt ejer, "har i alt holdt ikke — man mene saa for Rejten om hendes Synd, hvad man vil — nogen saadan syndig Lædom at bære paa, der, som De mener, tinger saa haardt. Tror De da, Hr. Pastor, at Ejter Brynne holder sig mindre fortvilet og elendig, fordi hun bærer det luende Bogstav paa sit Bryst?"

"Ja, det tror jeg sikkert, hun gør," svarede Præsten, "men jeg kan naturligvis ikke have van hendes Begne. Men et Udtræk var der i hendes Ansigt, et Udtræk af Smerte, som det visstlig gjorde mig meget ondt at se, men alligevel, jeg kan ikke tro andet, end at det maa være noget Lettelse for et Mennefær, der lider, at turde vase sin Smerte aabenlyst, saadan som denne statlets Kvinde kan gøre det, fremfor at stulle stænge det inde i sit Hjerte og dølge det der."

Der blev etter et Øjeblik Stilhed, og Lægen gav sig atter til at undersøge og ordne de Planter, han havde samlet. Mødsider sagde han: "De spurgte mig her om min Mening angaaende Deres Hjelred?"

"Det gjorde jeg," svarede Præsten, "og jeg vil grumme gerne høre den; jeg beder Dem, tal friit ud, enten det saa stunder mod Liv eller Død."

Lægen høstede statets med sine Planter, men holdt samtidig usormæret Ej med Præsten. "Saa vil jeg da tale friit ud og ovrigt sige Dem, at Deres Sygdom er af en fælsum Art, om end ikke saa meget i og for sig, hvad de andre Symptomer angaaer — forudsat da, at disse alle er mig bekendte! Jeg har nu daglig i nogle Maaneder haft Lejlighed til at se Dem; og at dømme efter de hulige Legn slude jeg være tilhøjet til at se Dem for meget alvorlig sig, om end dog ikke værre, end at en dygtig og omhyggelig Læge endnu muligvis maatte kunne helbrede Dem. Men — ja, jeg

ved snart iffe, hvordan jeg skal sige det — Deres Sygdom fender jeg, og dog — jeg "fender den iffe."

"De taler i Gaader, højlaade Hr. Doktor," sagde Præsten og vendte Hovedet bort og saa ud af Binduet.

"Naa, saa lad mig da sige det rent ud," vedbely Lægen, "og jeg beder Dem tilgive mig, hvis min Oprigtighed stulde synes Den vaatragende. Det er jo mig, som næst Gud har Anvaaret for Deres Liv og legemlige Velbefindende, og tillad mig derfor som Læge og som Ven at svøge Dem: Har De aavent og uden Fordelsgået af noget som helst talt ud til mig om Deres Sygdom?"

"Hvorledes kan De dog være nogen Træl i saa Genfænde?" svirgte Præsten; "det vilde jo dog være taabelig Afstand at mig at raadsperge en Læge og Ifju-le Sygdommen."

Roger Chillingworth vendte sit Øjne, der løste af Smile og Starv, genemtrængende Tagtagelæsning, om imod Præsten. "Dette betyder altfaa, at jeg har faaet alting meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

"Ja saa Tilfælde har jeg ikke Behov at svøge om mere," svarede Præsten og rejste sig hurtigt op; thi jeg tenter ikke, at det er Deres Øvgave at bringe Hjelrebod for Sjælen."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth vendte sit Øjne og Starv, genemtrængende Tagtagelæsning, om imod Præsten. "Dette betyder altfaa, at jeg har faaet alting meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."

Roger Chillingworth ansæde ikke Abrydelsen, men vedblev i samme rolige Tone: "Et Samvirkle, siger jeg, som har til Folge, at en Sygdom, et saaart Sted, om jeg har faaet altig meddet," sagde han langsomt og med Ejertys. "Naa, ja, ja; men den, som fun fender den udvortes, den legemlige Tide af en Sygdom, fender som ofte fun Saluton af det, som han skal helbrede. Vi betragter en legemlig Lidelse som en Hælhed i og for sig; og dog, naar alt kommer til alt, turde den være ifsun og ydre Symtten for en indre, sjælelig Sygdom. De, farve Hr. Pastor, er den af alle de Mennefær, jeg har kendt, hvis Legeme og Sjæl i højeste Grad mest funstærkende, er saa at sige sammenfælde, — der er et Samværelse mellem Deres Sjæl og Legeme — —."